

Втори модул

Дидактическа задача: Прочетете разказа и напишете подробен преразказ от името на Нешо.

Опасно пътешествие

Младен Денев

Най-последно шофьорът забрави ключовете в камиона. Двете момчета отдавна дебнеха този миг. Когато влязоха в кабината, верижката още се люлееше, а мястото на шофьора беше топло. Отзад, в каросерията, кокошките сякаш предчувстваха нещо лошо и припряно се разкудкудякаха.

– Хайде, пали мотора! – каза Иван. – Нали ми се хвалеше, че можеш.

– Мога – отвърна му Нешо и се улови за волана, както пръвеха всички шофьори.

После стъпи върху педалите и още щом завъртя ключа, камионът се дръпна напред като блъснат. Замириса на бензин. Отзад кафезите изтрополиха и подплашените кокошки се разкудкудякаха. Машината тръгна.

Шофьорът спокойно си обядваше вкъщи и в първия момент много се уплаши, като видя, че камионът се понася сам. Той изскочи на двора и се провикна подире му, но камионът изчезна зад високите огради, без да му обърне внимание.

– Как може такава нещо? – попита тревожно шофьорът. – Сега какво ще закарам в месокомбината?

Никой не му отговори... Камионът вече не се виждаше. Разположени в кабината, двете момчета бяха предоволни. Машината летеше напред и те весело се смееха. Когато стигнаха края на селото, Иван сложи ръка на Нешовото рамо и спокойно каза:

– Хайде, стига толкова... да спираме вече.

Хубаво, но Нешо беше забравил как се спира камион. Натисна педала, а машината тръгна още по-бързо. И тогава Нешо заплака.

– И - Иване,... Аз не мога... да спра.

– А - Ами сега?

Иван се изхлузи от седалката и също заплака.

Гумите пращяха по асфалта и дърпаха машината все напред. Хората по шосето забелязаха отдалече как камионът лъкатуши, мислейки си, че го кара пиян шофьор, и уплашено бягаха в канавките. Очите на Нешо плуваха в сълзи. Едва виждаше лентата на шосето. Натискаше педалите, държеше волана и плачеше. Иван се хвана за вратата и съобщи, че иска да скача.

Нешо изпищя още по-високо:

– Ако ме оставиш сам, аз... Аз...

Той не успя да каже какво ще направи, защото забеляза на шосето цяло стадо овце. Устните му се напукаха от страх.

– З - Завивай наляво! – извика Иван. – Карай в празното стърнище. Аз няма да скоча.

Навлязоха сред стърнището. Тук камионът се движеше бавно, защото буците му пречеха, но това не успокояваше двете момчета. Те знаеха, че в края на нивата зееше дълбоко дере. Разстоянието до него ставаше все по-късо. Нешо ясно виждаше храстите по двата му бряга.

– Нешо, няма ли да бъде по-добре, ако вземеш да въртиш камиона из стърнището, докато свърши бензина? – попита Иван.

– Точно така ще направя. – провикна се Нешо.

Той стисна волана с двете си ръце и го завъртя. Машината покорно изви настрани. Дълбокото дере остана назад.

Изведнъж Нешо натисна средния педал. Машината изръмжа и след няколко метра се укроти. Двете момчета се прегърнаха, а отзад, в кафезите, един петел изкукурига.

Сега най-страшната част от пътешествието ги чакаше в село. Двете момчета виновно тръгнаха нататък, за да се предадат...